

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Două chestii despre copilăria mea: ① eram singură la părinți și ② părinții mei erau mult mai în vârstă decât părinții celorlalți copii.

Dar chiar și când au făcut un trilion de ani, noi tot nu vorbeam despre „viitor”.

De ce să sfidezi soarta?

Ce-i ASTA?
Muritorii vorbesc
despre mine?
Las' că le arăt
eu LOR!

Pe măsură ce eu și părinții mei ne îndreptam inexorabil spre „viitor”, deveneam tot mai conștientă că la un moment dat va trebui să înfruntăm chestiunea „bătrâneții”.

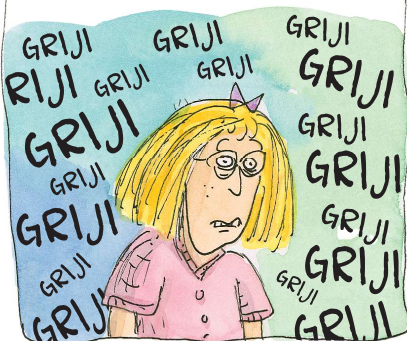
Dar ei nu cereau ajutor, iar eu nu mă ofeream să-l dau. În 1990, soțul meu, băiețelul nostru de trei ani și cu mine (gravidă cu fiica mea) ne-am mutat din oraș în suburbiile din Connecticut, unde aveam mai mult loc, mai mult spațiu verde și școli publice bune. Dacă binele copiilor mei presupunea să-mi abandonez părinții, atunci n-aveam de ales. Pe măsură ce trecea timpul de când eram acolo, pe atât ne era mai greu să ne târâm înapoi în Brooklyn. Dacă își doreau așa de tare să ne vadă, să vină El la noi!!!

În plus, eu **DETESTAM** Brooklynul, unde locuiau ei în continuare, în același apartament în care îmi petrecusem copilăria nefericită. Cartierul era deprimant, apartamentul lor era deprimant. Cine avea nevoie de așa ceva?

Nu sufeream de nostalgie după Zilele Lipsite de Griji ale tinereții, fiindcă nu avusesem parte de ele.

Lista de „îndatoriri” din copilărie și adolescență arăta cam așa:

1. la note mari la școală.
2. Exersează la pian.
3. Evită contactul cu alți copii.
4. Fii cuminte.
5. Caută simptomele în Manualul Merck de diagnostic.
6. Nu muri.

Uram perioada aia din viața mea! De ce să vreau să mă întorc?

Din 1990 până în 2001, n-am pus nici măcar **O DATĂ** piciorul în Brooklyn. Negare, eschivare, egoism, lene și treburile de zi cu zi (doi copii mici! termene limită pentru ilustrații! cumpărături!) – puteam da vina pe toate în mare parte. Dar, de fapt, pur și simplu n-am vrut să mă duc. Apoi, din senin, într-o zi, am simțit nevoia să mă duc în Brooklyn, să-mi vizitez părinții. Îmi aduc aminte ușor ce zi era din cauza evenimentelor care au urmat – 9 septembrie 2001. Era într-o duminică.

* Cam așa mi-am zis când am văzut Turnurile Gemene pentru ultima dată. Desigur, nu știam pe atunci că e ultima dată.

Taxiul și-a croit drum prin Brooklyn. Nu prin Brooklyn Heights sau Park Slope sau măcar la Carroll Gardens. Nu în Brooklynul artiștilor sau al hipsterilor sau al celor care făceau sau cumpărau batoane de ciocolată de 8 dolari. Ci în STRĂFUNDURILE Brooklynului, în Brooklynul oamenilor abandonați de tot și de toată lumea. Brooklynul coridoarelor urât mirositoare, al vecinilor care se ceartă cu urlete și al celor care nu se duc niciodată în Manhattan – „în oraș” – decât pentru slujba de la Corvoada SRL.

Am traversat bulevardul Ocean Parkway, am trecut pe lângă băncuțe, blocuri de șase etaje... vechiul meu cartier, apoi vechiul complex de blocuri, și, în cele din urmă, am ajuns la clădirea veche în care copilarisem și unde încă mai locuiau părinții mei.

Taxiul a oprit. M-am dat jos și am intrat în bloc, copleșită de groază, vină și o senzație ciudată de claustrofobie.

Aceleași flori de plastic în nișa din hol.

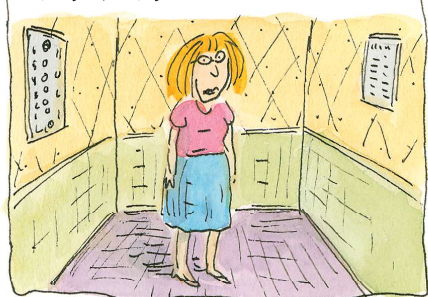
Aceleași scaun prins în șuruburi de podea, ocupat probabil de același chiriaș care aștepta poștașul.

În fața căsuțelor poștale era o poartă cu lacăt. Asta era o noutate.

Aceleași lift. Tot încet. Și același miros dubios.

Ce mă aștepta???

Trebuia să-mi iau papara.

Părinții mei se numeau Elizabeth și George.

Se cunoșteau dintotdeauna.

S-au căsătorit în 25 iunie 1938.

Eu m-am născut în 26 noiembrie 1954.

Tata a murit în 17 octombrie 2007.

Mama a murit în 30 septembrie 2009.

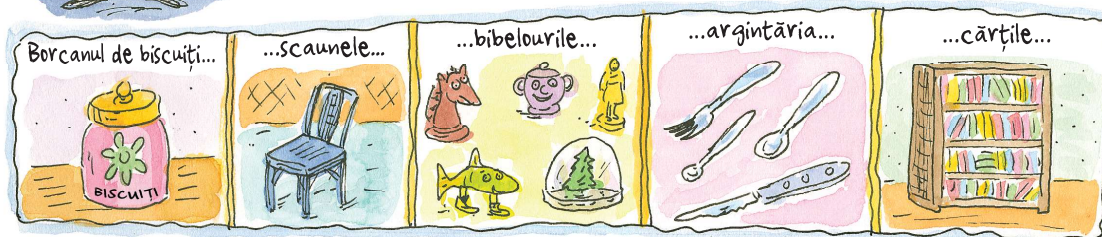
Întâi și-ntâi am observat că totul era

SOIOS

Ce-i AIA „soios?”

Nu e doar praf, murdărie sau grăsimi de pe aragaz necurățată de o săptămână-două. E un fel de peliculă care acoperă totul când oamenii nu fac curat foarte mult timp. Poate pentru că sunt bătrâni sau obosiți sau pentru că nu-și dau seama ce se întâmplă. Totul era soios:

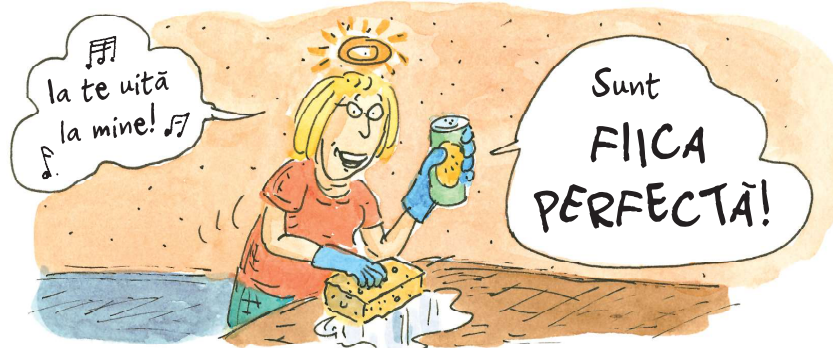
O chestie pe care mi-o tot repeta mama în copilărie:

Era limpede că nu-și mai făcea griji pentru asta.

Dacă iei un burete și te apuci de curățenie...

...nu e un gest perceput neapărat ca o mână de ajutor.

Persoana pe care vrei să o ajuți se poate simți jenată sau jignită.

Nu mă pricepeam să am grijă de ei, iar ei nu se pricepeau să mă lase să o fac.

Două zile mai târziu, turnurile alea tâmpite uriașe de la World Trade Center – pe care le văzusem din taxi – DISPĂRUSERĂ în mod absurd, de neconceput.

Imediat după ce s-a prăbușit al doilea avion, mi-am sunat părinții.

9/11/01

9/12/01

După 9/11, rutina s-a instalat din nou, iar părinții mei și-au reluat ciiorovăielile obișnuite.

Era deprimant, dar și liniștitor – cel puțin pentru mine.

Totuși, în 2002, aveau 90 de ani și-mi era greu să nu observ cum de fiecare dată când mă duceam să-i văd totul era și mai soios.

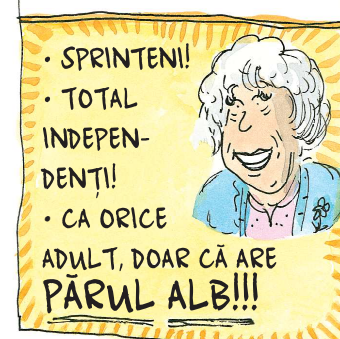
...Teancurile de ziare, reviste și corespondență inutilă erau tot mai mari...

...iar ei erau tot mai fragili.

Îi vedeam cum ies încet-încet din sfera bătrâneții prezentate în reclamele tv...

...și ajung în zona aceea înfricoșătoare a bătrâneții despre care ți-e greu să vorbești, care nu face parte din cultura noastră.

NI SE PREGĂTEA CEVA.